

Barta Georgina Kata: Violinkulcs

Különös egy karmester a sorsunk
Ő dönti el, meddig kell dalolnunk
Egy régi dalt s jön még újak árja,
Mert széles az ő repertoárja.

Levetem a búcsú nehéz láncát,
Kiveszem Sors kezéből a pálcát,
Vezényelek, bár nincs hozzá zene
Varázslatnak van most itt a helye.

Kottafüzet -ki hallott már ilyet?
Mesél el most egy szép történetet,
Nem egy album, nincs fényképpel tele,
S mégis benne emlékek tengere.

Üres lapnak tiszta fehér szélén
Violinkulcs állt a sornak élén.
Nem akart csak úgy egyedül állni,
Nem is kellett neki sokat várni.

Záporoztak a kis kottafejek
Alig hagytak talpalatnyi helyet.
Teringettét, mind rossz helyen álltak!
Nem volt helye disszonanciának.

Violinkulcs gyorsan közbelépett,
Elrendezte a hangjegyeket
S így végre megszűnt a különös zaj
Felcsendült helyette egy csodás dal.

Csak egy hangból nem lehet szép zene
Mindenkinek megvolt hát a helye
Mind egyéni mégis egy közösség
Megvolt köztük mindig a nagy egység.

Ám egyszer csak vége lett a dalnak
A hangjegyek szépen elillantak,
Violinkulcs éppenhogy elkészönt
Már kapta is az újabb hangzönt.

És ő ebben élvezetét lelte
Minden kicsi hangjegyét szerette.
Friss daloknak messze zengett hangja,
S eljött a füzet utolsó lapja.

De ezen a hangjegyek már álltak
Már egy kész dallamot megformáltak.
Határtalan volt bennük az öröm
Egy szó volt a szöveg, hogy köszönöm.

Violinkulcsnak szólt ez az egy szó
Hálát érdemelt mind az a sok jó.
S hogy ki volt ő? Könnyű kitalálni,
Nem volt más bizony, mint Imre bácsi.

Ki a Sorstól majd új füzetet kap,
Lesz benne sok új tiszta fehér lap
E mesével, mint az egyik hangjegy
A sok jót így módon köszöntem meg.

Visszaadom a Sors hű eszközét
Vezényelje mindnyájunk életét.
És végül a legutolsó percben
Meghajlok és elköszönök tercben.